

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Skibińska

Protokolant Joanna Szajkowska

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2013 r.

sprawy **R. S.**

syna J. i H. z d. C.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 23.05.2013 roku w J. na ul. (...) po uprzednim użyciu przemocy wobec G. D. i doprowadzeniu jej do stanu bezbronności w ten sposób, że przewrócił pokrzywdzoną na ziemię a następnie przycisnął ją swoim ciałem do ziemi, po czym dokonał zaboru jej torebki wraz z zawartością w postaci: dowodu osobistego, portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 2.300 zł, telefonu komórkowego m-ki S. model (...), kluczy do mieszkania, karty bibliotecznej, legitymacji biletu miesięcznego nr (...), karty klubowej (...), kosmetyków, kłapek powodując szkodę w łącznej wysokości 2.400 zł na rzecz pokrzywdzonej, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 17 października 2007 roku sygnatura akt IIK 678/07 za czyny z art. 280 § 1 kk oraz 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę łączną 3 /trzech/ lat pozbawienia wolności, która odbywał w okresie od 20.06.2007 roku do 17.10.2007 roku, od 11.12.2007 roku do 09.06.2008 roku i od 09.06.2009 roku do dnia 13.08.2011 roku czym działał w warunkach powrotu do przestępstwa.

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. oskarżonego **R. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **R. S.** okres zatrzymania od dnia 25 maja 2013 r. do dnia 22 sierpnia 2013 r.;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **R. S.** środek karny w postaci obowiązku zapłaty na rzecz pokrzywdzonej G. D. kwoty 2.390 (dwóch tysięcy trzystu dziewięćdziesięciu) złotych tytułem naprawienia szkody, a nadto kwoty 3.000 (trzech tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. K. kwotę 720 (siedmiuset dwudziestu) złotych tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu i dalej idącą kwotę 165,60 zł (stu sześćdziesięciu pięciu złotych sześćdziesięciu groszy) tytułem podatku od towarów i usług;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 maja 2013 roku w J. G. D. wracała do domu. Wsiadła z autobusu miejskiego linii nr 6 na przystanku (...) i skierowała się w kierunku swojego miejsca zamieszkania przez Plac (...). R. S. zauważył G. D. w momencie, gdy wysiadała z autobusu. R. S. planował dokonanie na G. D. rozboju, ponieważ chciał mieć pieniądze na narkotyki, alkohol i inne wydatki. R. S. obserwował G. D. i podążał za nią. Na Placu (...), pomiędzy hotelem (...) a hotelem (...) R. S. przewrócił G. D. na ziemię a następnie przycisnął ją swoim ciałem do ziemi, po czym zabrał jej torebkę, w której znajdowały się: dowód osobisty, portfel z zawartością pieniędzy w kwocie 2.300 zł, telefon komórkowy marki S. model (...), klucze do mieszkania, karta biblioteczna, legitymacji biletu miesięcznego o numerze (...), karta klubowa (...), kosmetyki i kłapek. Łączna wartość przedmiotów zabranych przez R. S. wraz z pieniędzmi wyniosła 2.400 złotych.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. S. – k.14-15, 59, 61, 65-66, zeznania świadka G. D. – k. 11, 186, zeznania świadka B. Z. – k. 28-29, 186, zeznania świadka D. W. – k. 40, 186, protokoły oględzin wraz z dokumentacją fotograficzną – k. 36-39, 42-46.

W toku czynności procesowych G. D. odzyskała portfel o wartości dziesięciu złotych oraz dowód osobisty, kartę biblioteczną, legitymację biletu miesięcznego i kartę klubową.

Dowód: zeznania świadka G. D. – k. 86.

R. S. był uprzednio karany. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 17 października 2007 roku w sprawie o sygn. akt II K 678/07 R. S. został skazany za czyn z art. 280 § 1 k.k. oraz 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę dwóch lat i dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 280 § 1 k.k. na karę dwóch lat i trzech miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono karę łączną trzech lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 20 czerwca 2007 roku do 17 października 2007 roku, od 11 grudnia 2007 roku do 09 czerwca 2008 roku i od 09 czerwca 2009 roku do dnia 13 sierpnia 2011 roku.

Dowód: dane o karalności – k. 31, odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 17 października 2007 r. w sprawie o sygn. akt II K 678/07 wraz z informacją o okresach odbywania kary – k. 50, odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie o sygn. akt II K 45/07 – k. 51.

R. S. jest upośledzony w stopniu lekkim oraz stwierdzono u niego uzależnienie mieszane. W czasie popełniania czynu miał ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów oraz pokierowania swoim postępowaniem w stopniu nieznaczny. Może brać udział w toczącym się postępowaniu karnym i przebywać w warunkach izolacyjnych.

Dowód: opinia biegłych – k. 107-109.

R. S. posiada wykształcenie podstawowe, nie posiada zawodu. Jest kawalerem, nie posiada dzieci. Nie posiada majątku.

Dowód: dane o osobie – k. 185.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony R. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Złożył obszerne wyjaśnienia, w których opisał przesłanki jakie nim kierował, sposób działania i przebieg zdarzeń po popełnieniu czynu.

W toku postępowania sądowego oskarżony R. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż namówiła go J. C.. Odmówił udzielenia odpowiedzi na pytania.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnieniom oskarżonego R. S. Sąd dał wiarę częściowo, a mianowicie w takim zakresie, w jakim przyznawał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu. W takim zakresie jego wyjaśnienia pozostają zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Za niewiarygodne Sąd uznał twierdzenia oskarżonego, iż do popełnienia tego czynu został on nakłoniony przez J. C.. Jak wynika z ustaleń dokonanych w toku postępowania przygotowawczego pod wskazywanym przez oskarżonego adresem taka osoba nie zamieszkuje, ponieważ brak tam budynku mieszkalnego. Z uwagi na zamieszkiwanie oskarżonego w C. i fakt, iż oskarżony twierdził, że wskazywana przez niego osoba mieszka na ulicy (...) w C. przy giełdzie, dokonano sprawdzenia przy ulicy (...) w C., jako, że ulica (...) nie znajduje się w C. a w centrum J., zaś przy tzw. giełdzie znajduje się ulica (...). Na ulicy (...) nie zamieszkuje osoba wskazywana przez oskarżonego. Ponadto wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim opisał wykorzystanie pieniędzy G. D. pozostają w sprzeczności w przedstawianą przez niego wersją o nakłonieniu go przez inną osobę w zakresie czasu i sposobu dzielenia się z tą osobą pieniędzmi. Nie jest przecież możliwe, by z J. C. podzielił całą kwotę zabraną z torebki G. D., skoro wcześniej część tych pieniędzy została wydana w opisany przez samego oskarżonego sposób. Ustalono również, że na terenie J. nie figuruje w bazie danych PESEL żadna osoba o imieniu i nazwisku J. C.. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie Sąd uznał wyłącznie za wyraz nieudolnej linii obrony obranej przez oskarżonego, ukierunkowanej na uniknięcie grożącej oskarżonemu odpowiedzialności karnej, mimo, iż nawet gdyby oskarżony został przez inną osobę nakłoniony do popełnienia tego czynu, nie zwalniałoby go to z odpowiedzialności za popełnienie przestępstwa.

Zeznania wszystkich świadków przesłuchanych w toku postępowania Sąd uznał za wiarygodne w całości. Pokrzywdzona konsekwentnie, obszernie i wyczerpująco opisała przebieg zdarzenia, w którym brała udział. Świadek B. Z. opisała wyczerpująco przebieg zdarzeń związany ze znalezieniem części przedmiotów należących do pokrzywdzonej. Logiczne i spójne zeznania świadka D. W. zasługują na wiarę w całości. Świadek zwięźle opisał zdarzenie, w którym uczestniczył i podejmowane przez siebie czynności. Zdarzenie, którego dotyczyło zeznanie świadka D. W. miało miejsce w związku z wykonywaną przez niego pracą zawodową i związanymi z nią czynnościami, wykonywanymi przez świadka rutynowo, a tym samym bez większego zaangażowania emocjonalnego. Zeznania wszystkich świadków wzajemnie ze sobą korespondują. Świadkowie pozostają dla oskarżonego osobami obcymi i nie istnieje między nimi konflikt, ani żadna inna relacja tego rodzaju, która mogłaby skłaniać świadków do składania nieprawdziwych a niekorzystnych dla oskarżonego zeznań. Ponadto zeznania świadków korespondują z wyjaśnieniami samego oskarżonego. Zeznania żadnego ze świadków nie były w toku procesu kwestionowane. Nie uszła uwadze Sądu drobna rozbieżność, jaka pojawiła się w zeznaniach świadka B. Z., jednak dotyczy ona okoliczności drobnej, nie dotyczącej wprost zarzutu stawianego oskarżonemu i nie podważa wiarygodności zeznań świadka, lecz przeciwnie, wskazuje na szczerość i spontaniczność w ich składaniu. Podawana przez G. D. wartość odzyskanego portfela nie budzi wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony.

Treść dokumentów zawartych w aktach sprawy nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, gdyż zostały one sporządzone w prawidłowy sposób, przez osoby posiadające ku temu stosowne uprawnienia, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana.

Opinię biegłych Sąd ocenił jako jasną, pełną, wolną od sprzeczności i sporządzoną w oparciu o szeroką wiedzę specjalistyczną posiadaną przez biegłych. Brak podstaw do kwestionowania opinii biegłych. Jest oczywistym, iż wydając opinię biegli kierują się danymi wykraczającymi poza dokumentację zawartą w aktach sprawy. Gdyby było inaczej, do wydania opinii biegłych wystarczającym byłoby zapoznanie się z aktami sprawy, nie zaś przeprowadzanie badania oskarżonego.

R. S. jest zdolny do zawinienia. R. S. jest upośledzony w stopniu lekkim oraz stwierdzono u niego uzależnienie mieszane. W czasie czynu miał ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów oraz pokierowania swoim postępowaniem w stopniu nieznacznym. Może brać udział w toczącym się postępowaniu karnym i przebywać w warunkach izolacyjnych. R. S. nie był niepoczytalny, jak również nie pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do bezprawności czynu lub okoliczności ją wyłączającej. Działał w normalnej sytuacji motywacyjnej, nie pozostawał w stanie wyższej konieczności, nie działał w warunkach obrony koniecznej. Nie znajduje wobec niego zastosowania art. 31 § 1 lub 2 k.k.

Sprawstwo oskarżonego nie budzi wątpliwości. R. S. w dniu 23 maja 2013 roku w J. na Placu (...) po uprzednim użyciu przemocy wobec G. D. i doprowadzeniu jej do stanu bezbronności w ten sposób, że przewrócił pokrzywdzoną na ziemię a następnie przycisnął ją swoim ciałem do ziemi, po czym dokonał zaboru jej torebki wraz z zawartością w postaci: dowodu osobistego, portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 2.300 zł, telefonu komórkowego m-ki S. model (...), kluczy do mieszkania, karty bibliotecznej, legitymacji biletu miesięcznego nr (...), karty klubowej (...), kosmetyków, kłapek powodując szkodę w łącznej wysokości 2.400 zł na rzecz pokrzywdzonej, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 17 października 2007 roku w sprawie o sygn. akt II K 678/07 za czyny z art. 280 § 1 k.k. oraz 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę łączną trzech lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 20 czerwca 2007 roku do 17 października 2007 roku, od 11 grudnia 2007 roku do 09 czerwca 2008 roku i od 09 czerwca 2009 roku do dnia 13 sierpnia 2011 roku czym działał w warunkach powrotu do przestępstwa. Działał przy tym umyślnie, albowiem chcąc dokonać rozboju w opisany sposób zamiar swój zrealizował. Działaniem tym wyczerpał znamiona czynu opisanego w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Dokonując wyboru kary Sąd kierował się dyrektywami wskazanymi w art. 53 k.k. Okolicznością łagodzącą było dla oskarżonego konsekwentne przyznawanie się do stawianego zarzutu. Uprzednia karalność za poważne przestępstwa stanowiła okoliczność obciążającą. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż karą odpowiednią wobec oskarżonego będzie kara pozbawienia wolności w wymiarze czterech lat i trzech miesięcy. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara uświadomi mu naganność tego typu postępowania, winna zapobiec popełnianiu przestępstw w przyszłości, jak również spełni swe cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd miał również na względzie, iż sprawca, który w wieku trzydziestu pięciu lat dokonuje trzeciego w swoim życiu rozboju, stanowi poważne zagrożenie dla innych członków społeczeństwa i jego pobyt w warunkach izolacji uchroni innych członków społeczeństwa przed zagrożeniem jakie niesie za sobą zachowanie R. S.. Popełnienie po raz trzeci czynu z art. 280 § 1 k.k. świadczy bowiem o tym, iż oskarżony nie tylko nie dostrzega naganności swojego postępowania, ale i nie ma wewnętrznych oporów przed podejmowaniem takich zachowań, nie licząc się z wyrządzanymi pokrzywdzonym skutkami.

Sąd stosownie do treści art. 63 § 1 k.k. zaliczył okresu stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary.

Stosownie do treści art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w takim zakresie, w jakim pokrzywdzona nie odzyskała zabranych jej przedmiotów, a więc w zakresie łącznej kwoty 2.390 zł. Zdarzenie, jakiego doznała pokrzywdzona niewątpliwie zapadło na długo w jej pamięć. Pokrzywdzona niewątpliwie doznała silnego stresu, co było również łatwo zauważalne w jej zachowaniu na Sali rozpraw. Niewątpliwie w czasie zdarzenia odczuwała strach i poniżenie. Cierpienia związane z bólem i przemocą stosowaną przez oskarżonego oraz niepożądanymi odczuciami psychicznymi nie są możliwe do wyrażenia w pieniądzu. Sąd uznał, iż szkoda niemajątkowa poniesiona przez pokrzywdzoną zamykała się kwotą co najmniej trzech tysięcy złotych, dlatego orzekł o obowiązku zapłacenia jej przez oskarżonego takiej kwoty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze, mając na uwadze, iż koszty nie zostały uiszczone przez oskarżonego.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Z uwagi na fakt, iż oskarżony aktualnie przebywa w areszcie śledczym i nie ma możliwości uzyskania środków na opłacenie kosztów sądowych, Sąd zwolnił go od kosztów sądowych w całości.